Там, за віками, за гірким туманом,
де трубить вічність у Роландів ріг,
любов була єдиним талісманом,
а талісман ще звався — оберіг.

Було життя осяяне красою,
любов і честь цінились над життя.
І що там смерть з великою косою? —
мужчина, лицар, сонячне дитя!

В моїх садах мелодії Провансу,
і жінка, жінка, жінка всіх віків! —
за неї лицар гинув без авансу,
вона чекала цокоту підків.

В монастирях, фортецях і столицях,
з глухих палаців, схожих на тюрму,
якщо він лицар, —
о, якщо він лицар! —
вона троянду кидала йому.

Гриміли вальси, пурхали амури,
давили будні, смикала сім'я, —
жіноча туга билася об мури:
де лицар мій, молитва де моя?!

І хоч в'яжіть, хоч плітку або клітку,
хоч бозна-хто розкаже бозна-де,
якщо він лицар — жінка кине квітку,
на все життя очима проведе.